

Zavrtím hlavou. „Je to nejlepší šampaňské, jaké jsem kdy pila, ale nechci riskovat, že bych se zítra cítila třeba jen maličko opilá.“

„No, když nikdo jiný pít nebude,“ řekne Kaylee, naše místní *party girl*, „tak já ano.“

„Jasně, my dobře víme, že to vypiješ, ty alkoholičko,“ škádlí ji Tatiana. „Říkala jsem si ale, že nejdřív nabídnu *nevěště*.“

Kaylee se směje a obrací se na Delilah, moji plachou budoucí švagrovou. „Chceš se se mnou rozdělit o poslední skleničku?“

„Ne, jen jdi do toho,“ opáčí Delilah. „Jsem ještě větší srab než Iris.“ Aby dala svému názoru náležitou váhu, vstane z pohovky a protáhne se. „Je čas jít spát, dámy. Alkohol mě vždycky uspí.“ Usměje se na mě. „Až půjdeš do ložnice, nemusíš potichu. Spím jako dřevo, zvláště když jsem pila.“

„Přijdu brzo. Chci se pořádně vyspat.“

Poté, co Delilah zmizí v chodbičce, nakloníme se s mými třemi nejlepšími kamarádkami k sobě a šepťáme si, jak je rozkošná a jaké mám štěstí, že kromě manžela získám i milou sestru.

„Hej, Iris?“ strčí Delilah znovu hlavu do obýváku. „Můžu si půjčit zubní pastu? Zapomněla jsem si ji v hotelu.“

„Měla by být v mojí kosmetické taštičce, co leží na kufru na Havaj.“ Brzy ráno, den po svatbě, odletíme s Brandonem na svatební cestu, takže jsme si na tuhle část cesty zabalili zavazadla zvláště.

Delilah poděkuje a odejde a v obývacím pokoji se znovu rozběhne konverzace, tentokrát o programu zítřejšího velkého dne. Uprostřed rozhovoru se ale opět objeví Delilah, se zmateným výrazem ve tváři a mobilem v ruce.

„Brácha si tu nechal telefon?“

Přístroj, který drží Delilah v ruce, neznám. Alespoň ne odtud. „Ne. Brandon má svůj mobil určitě u sebe. Posílá mi celou noc zprávy.“

Delilah mi podává vypnutý mobil a vrací se na svoje místo na pohovce. Ale nepoznávám ho ani zblízka. „Kde byl?“

„V Brandonově taštičce na toaletní potřeby. Myslela jsem, že je tvoje, ale když jsem v kapse našla lahvičku vody po holení a tenhle telefon, došlo mi, že jsem se spletla.“

Zamračím se a stisknu tlačítko na mobilu. Displej se rozsvítí.

„Mohl by to být služební telefon?“ ptá se Delilah nevinně.

Zmocní se mě panika. S Brandonem jsme spolu skoro sedm let, poslední čtyři roky jsme žili společně v malém bytě v jeho rodném Denveru, kde pracoval v pojišťovací společnosti svého otce; určitě bych věděla, kdyby měl služební telefon. Můj extrovertní nastávající manžel nebral studium na UCLA zrovna moc vážně, ale jakmile jsme přijeli do Denveru, stal se z něj skutečný workoholik. Poslední dobou je můj pracovitý snoubenec neustále na telefonu se svými klienty a po práci chodí na drinky s těmi potenciálními.

Proboha.

Najednou mi v téhle souvislosti připadají krajně podezřelá všechna ta věci, které jsem vždycky pokládala za neškodné. Když jsme se odstěhovali do Denveru a Brandon začal ve firmě svého otce trávit dlouhé hodiny, byla jsem nadšená, že můžu podporovat jeho nově objevenou pracovní morálku a nadšení, především poté, co mě Brandon vloni požádal o ruku a začal mluvit o tom, že bude pro *nás* tvrdě pracovat. Pro naši